

РЕШЕНИЕ

№ 327

гр. Пловдив, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20215300503004 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на Р. М. М., чрез адв. Д., срещу Решение № 261816 от 24.06.2021 г. постановено по гр.дело № 13108 по описа на РС Пловдив за 2020 г.

С обжалваното решение РС Пловдив признава за установено, че Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. *** дължи на Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. *** сумата от общо 986,70 лв. – главница, представляваща сбор от месечни вноски по чл. 51, ал. 1 ЗУЕС за поддържане на общите части на сградата и заплащане на консумативни разноски за апартамент 79 за периода от м.02.2017 г. до м. 04.2020 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 17.06.2020 г. до окончателното погасяване, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 6838/2020 г. по описа на ПРС. Със същото решение е осъден жалбоподателят да заплати на Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. *** сумата от 25 лв.- разноски по ч.гр.д. №6838/2020 г. по описа на ПРС, както и сумата от 175 лв.- разноски по гр.д. № 13108/2020 г. по описа на ПРС.

Недоволен от постановеното решение жалбоподателят Р. М. М., чрез адв. Д., го обжалва изцяло, като счита постановения съдебен акт незаконосъобразен и неправилен. Твърди, че съдът не се е произнесъл по направеното от него възражение за погасяване по

давност на част от вземанията по издадената заповед за изпълнение. Счита, че по делото не са били установени броя на задължение лица по чл. 51 от ЗУЕС, ежемесечните разходи на етажната собственост, тъй като, въпреки задължаване на ищеца в производството пред районния съд не са били представени първичните счетоводни документи за извършени разходи, а броя на лицата по домова книга са били различни от посочените към ежемесечните отчети списъци, които дори не било ясно от кого са съставени. Твърди, че е възприето заключение на вещо лице, без да е изпълнило изрично поставеното условие да работи само по представени пред съда документи. Твърди, че е доказано, че протоколите за общото събрание се пишат в последствие, но съдът е отказал да приеме писмени доказателства за това, поради което и не може да се приеме, че е налице решение в твърдения от ищеца смисъл за разпределяне на разходите за общите части на етажната собственост. Моли да бъде отменено изцяло постановеното съдебно решение, като неправилно и незаконосъобразно и да бъде постановено ново, с което да бъде уважен изцяло предявения иск. Претендира и присъждане на разноски за двете инстанции.

Подадената въззивна жалба с вх. № 288710 от 11.10.21 г., с идентично съдържание с подадената въззивна жалба от 27.09.2021 г., е подадена след изтичане на срока за това, в срока за представяне на доказателства за заплатена държавна такса.

В подадения отговор на въззивната жалба от Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, чрез адв. З., се изразява становище за нейната неоснователност, тъй като са представени достатъчно доказателства за размера на иска, броя на задължените етажни собственици и установяване на основанието и начина на формиране на месечната вноска. Счита обжалваното решение правилно и законосъобразно, счита, че са обсъдени доводите на страните, поради което моли да бъде потвърдено. Претендира заплащане на разноски за въззивното производство, в съдебно заседание представя списък на разноските и доказателства за заплащането им.

Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, чрез адв. З., подава частна жалба срещу постановеното от РС Пловдив Определение от 15.10.2021 г. постановено по гр.дело № 13108 по описа на РС Пловдив за 2020 г. по реда на чл. 248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като му се присъдят разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Счита същото незаконосъобразно и противоречащо на съдебната практика, с оглед представена фактура, с която се доказва реално извършено плащане на адвокатско възнаграждение.

Не е постъпил отговор по така подадената частна жалба от насрещната страна.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите

въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в оспорената част. Налице са и специалните предпоставки за допустимост на установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК – производството е образувано по подадена в срока по чл. 415 ГПК искова молба за установяване вземането на ищеца по Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.07.2020 г. по ч. гр. д. № 6838/2020 г. на ПРС, 1 брачен състав, след постъпило в срока по чл. 414 ГПК възражение от ответника. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните.

Съдът се е произнесъл по обективно съединени иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 38 ал.2 ЗУЕС и чл. 51 ал. 1 ЗУЕС.

От приложеното към първоинстанционното производство ч.гр.дело № 6838/2020 г. по описа на ПРС е видно, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу ответника, за заплащане на сумата от общо 986,70 лв. – главница, представляваща сбор от месечни вноски по чл. 51, ал. 1 ЗУЕС за поддържане на общите части на сградата и заплащане на консумативни разноси за апартамент 79 за периода от м.02.2017 г. до м. 04.2020 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 17.06.2020 г. до окончателното погасяване. Заявлението е уважено изцяло и е издадена за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 6838/2020 г. по описа на ПРС, която е била връчена на длъжника, който е възразил, че не дължи сумата по така издадената заповед за изпълнение, в срока по чл. 414 от ГПК. Поради това е образувано исково производство по подадена в срока по чл. 415 от ГПК иск за установяване на дължимостта на сумата, предмет на така издадената заповед за изпълнение.

Страните не спорят, че ответникът е съсобственик на самостоятелен обект – ап. 79 в сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, което се установява и от приложения към делото нотариален акт, в която живее със семейството си. Не се оспорва иска и по основание – че се дължи заплащане на месечни вноски за управление и поддържане на етажната собственост, не се оспорва и посочения брой членове на семейството на ответника - броя лица, които са обитавали апартамента за процесния период.

От приложените към делото в писмени доказателства - протоколи от общи събрания на етажната собственост и съдебни решения, се установява, че с решение на ОС на ЕС от 20.03.2018 г. са одобрени действията на Управителния съвет за събиране на месечните вноски по чл. 51 от ЗУЕС за периода от 01.01.2017 г. до 01.03.2018 г., като също така е взето и ново решение, с което е определен начина на формиране на размера на месечните вноски – извършените разходи за предходния месец за управление на етажната собственост се разделят на броя на обитателите, съгласно чл. 51 от ЗУЕС, като полученото число е размера на вноската за следващия месец, приет е начина за уведомяване за месечния размер на вноската – чрез публикуване на портиерната на отчет за направените разходи и броя на живущите и домашните любимци, изготвени от касиера и заверени от членовете на УС, както и срока за внасяне на месечната вноски – до 14 число на текущия месец.

По тези факти страните не спорят, липсват възражения по отношение на приемането им за установени по делото, поради което и за така установената фактическа обстановка съдът препраща към решението на районния съд, на осн. чл. 272 от ГПК.

По съществото на спора, с оглед направените възражения от страните, следва да се съобрази, че за основателността на иска за установяване дължимост на процесните вземания е необходимо ищецът да докаже по категоричен начин, че ответникът е собственик на самостоятелен обект в ЕС, че е взето решение на Общото събрание на ЕС за заплащане на разходи за поддържане на общите части - чл. 48 ал. 8 ЗУЕС, за които факти не се спори по делото, както и размерът на дължимите вноски и периода, за който се отнасят. Ответникът следва да докаже своите възражения - правоизключващи, правопогасяващи и правоунижощаващи.

Общото събрание е орган на управление на ЕС, като според разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗУЕС, решенията на ОС се изпълняват в определените в тях срокове. Когато собственик, ползвател или обитател не изпълни решение в определения срок, председателят на управителния съвет /управителят/ може да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410, ал. 1, т. 1 от ГПК. След влизане в сила на решението на общото събрание, същото подлежи на изпълнение и в настоящото производство е недопустимо оспорването му. Възраженията за манипулации на протокола от общото събрание, начина на съставянето му и съдържанието му не могат да бъдат преразглеждани в настоящото производство, след влизане в сила на решението на общото събрание на етажните собственици, още повече, че същото е преминало и през съдебен контрол и е налице и влязло в сила решение на съда в производство по чл. 40 от ЗУЕС – по оспорване на законосъобразността на взетите решения. В случай, че ответникът е имал възражения относно начина на провеждане на ОС на ЕС, изготвяне на протокола и законосъобразността на взетото решение за възстановяване на разходите за поддръжка и управление на ЕС, е следвало да поиска отмяна на решението в определените от закона срокове, по съдебен ред, в производство по чл. 40 ЗУЕС, където да се разгледат тези възражения. Наличието на специални изисквания към изготвянето и съдържанието на протокола от ОС, удостоверяване на съдържанието му от изрично посочени в закона лица, определения начин за оповестяването му и срок за оспорване на съдържанието му, придават доказателствена сила на протокола, подобна на официалните свидетелстващи документи. След изтичане на срока по чл. 40 от ЗУЕ, който е преклузивен, заинтересованите собственици губят възможността да оспорят решенията, взети от ОС. Протоколът се стабилизира и има обвързваща доказателствена сила за етажните собственици, третите лица и съда. Следователно, след влизане в сила на решението на ОС на ЕС, то обвързва ответника. Поради това и възраженията за невъзможност от представения по делото в оригинал протокол от общо събрание да се направи извод, че е налице взето решение от общото събрание приходите от вземания да не покриват ежемесечните задължения за поддръжка на общите части са неоснователни. Освен това, съгласно чл. 51, ал. 1 ЗУЕС, разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост се разпределят поравно

според броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства независимо от етажа, на който живеят. Кои разходите са такива за управление и поддържане на общите части е посочено в пар. 1 т.11 ДР на ЗУЕС и те са разходите за консумативни материали, свързани с управлението, за възнаграждения на членовете на управителните и контролните органи и за касиера, както и за електрическа енергия, вода, отопление, почистване, абонаментно обслужване на асансьор и други разноски, необходими за управлението и поддържането на общите части на сградата, запазването им в добро състояние, съгласно пар. 13 от ДР на ЗУЕС. Нормата на чл. 51 ЗУЕС е императивна. Съгласно чл. 11, т. 5 от ЗУЕС правомощие на Общото събрание е определяне на размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, но не и начина на разпределението им между задължените лица, който е посочен в закона – поравно, според броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства независимо от етажа, на който живеят. В същия смисъл е и нормата на чл. 38, ал. 8 от ЗУЕС - за поддържане на общите части на етажната собственост собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелни обекти правят ежемесечни вноски в размер, определен в правилника за вътрешния ред или с решение на общото събрание, или отново законът сочи, че единствено размерът на тези вноски подлежи на определяне от общото събрание. Всяко друго решение за начина на разпределяне на тези разходи би било в противоречие с императивната разпоредба на закона, включително и покриването на тези разходи от приходи на етажната собственост, в каквато насока е направеното възражение в жалбата.

Задължението за заплащане на месечни вноски за управление и поддръжка на общите части на ЕС за етажните собственици, ползватели и обитатели произтича от закона - чл. 48, ал. 8 от ЗУЕС. В правомощията на Общото събрание е да определи дължат ли се и в какъв размер вноски от всеки от живеещите. В конкретния случай е налице влязло в сила решение на ОС на ЕС, с което е одобрен начина на формиране на размера на вноските за всеки един от живущите в етажната собственост, за минал период – от 01.01.2017 г. до 01.03.2018 г., както и начина на формиране на вноската занаяпред – възстановяваща направените разходи за предходния месец, поравно според броя на задължените лица по чл. 51 от ЗУЕС. Решението на общото събрание на ЕС е взето в съответствие с императивната норма на чл. 51 от ЗУЕС и е влязло в сила. От ответника се оспорва и конкретния размер на месечната вношка, самото и изчисление, като се твърди, че разходите за общите части на етажната собственост са в по-нисък размер, а задължените за заплащането им са повече от посочените. Тези възражения остават недоказани в производството. По отношение на периода до 01.03.2018 г. е взето решение на общото събрание, че одобрява така начислените разходи на всяко едно задължено лице, поради което и възражение за неправилното изчисляване на месечната вношка е можело да бъде релевирано единствено в производство по оспорване на законосъобразността на взетото решение. Както бе посочено по-горе, решението на ОС е влязло в сила и всички възражения относно неговата законосъобразност са преклудирани. Направено е общо оспорване, без да се сочат конкретни доказателства, че някои от разходите, посочени в отчетите, не са на стойността, на която са вписани в

отчетите. Не се представят и доказателства за неприемане на финансовите отчети на управителните органи, каквото се твърди, както и такива за извършени проверки и констатации по чл. 24 от ЗУЕС. Не са представени доказателства и липсва конкретно посочване на несъответствие и по отношение на броя задължени лица. Приложените към въззивна жалба от 11.10.21 г., а още по-малко приложените към писмените бележки по същество, могат да се ползват като доказателства по делото. Същите представляват изявления за несъответствие между съставените ежемесечни протоколи и запис в домовата книга, без да се представят конкретни доказателства. Автоматичното приравняване на записаните в домовата книга лица към задължените такива по чл. 51 от ЗУЕС е неправилно, доколкото законът въвежда принципът да се заплащат разходите за управление и поддържане на общите части от лицата, които реално ползват обекти в сградата, за съответния период. Въпреки посочените във въззивната жалба, извършени според жалбоподателя, процесуални нарушения на първоинстанционния съд във връзка с допускането и събирането на доказателства, то доказателствени искания във въззивното производство във връзка с направеното оспорване на размера на реално сторените разходи и броя на задължените лица в ежемесечно публикуваните документи от УС на ЕС не са направени. Няма конкретни доказателства, че лице, което е собственик, ползвател или е обитавало през процесния период обект в етажната собственост не е било включено в броя задължени лица, които ежемесечно се проверяват от касиера и УС на ЕС, описват се в протокол и се публикуват, съгласно взетото решение на общо събрание на собствениците. Това, че едно лице е записано в домовата книга не доказва факта на ползване на обект в етажната собственост за процесния период. Както бе посочено по-горе, законът въвежда принципа всички, които ползват обекти в сграда, в режим на етажна собственост, да заплащат поравно разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост. За това и текстът на ал. 2 на чл. 51 от ЗУЕС предвижда да не заплащат тези разходите деца, ненавършили 6-годишна възраст, както и собственици, ползватели и обитатели, които пребивават в етажната собственост не повече от 30 дни в рамките на една календарна година, който не е свързан с вземане на решение от общото събрание в този смисъл, нито с нарочно подаване на декларация. Начина на определянето на ежемесечните разходи за общите части съответства напълно на взетото от общото събрание решение – документите са съставени от касиера и са подписани от всички членове на УС, така, както е взето решението, публикувани са по начина, по който е прието и е посочена ежемесечната вноска от всяко задължено лице. С оглед внесеното съмнение в правилността на начина на определяне на задължените лица, липсват обективни данни, доказателства по делото, въз основа на които да се установи твърдяната грешка в изчисленията. Когато искът е доказан в своето основание, но липсват достатъчно доказателства за неговия размер, то съдът е задължен от нормата на чл. 162 от ГПК да определи размера по своя преценка, или с помощта на вещо лице, каквото в случая е назначено и чието заключение съдът възприема, по отношение на размера на предявения иск.

Въззивният съд приема за основателно оплакването, че РС – Пловдив не се е

произнесъл по своевременно направеното в отговора на исковата молба възражение за погасяване на част от претенцията на ищеца по давност. Съгласно ТР №3/2012 по т.д. № 3/2011 ОСГТК ВКС „Понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111 б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви.“ Процесното задължение към етажната собственост характер на периодично плащане, като дължимата сума за плащане е определяема, ежемесечна, с посочен падеж до 14-то число на текущия месец, има един и същ правопораждащ факт - решение на общо събрание. Поради това вземането се погасява с изтичане на тригодишната давност по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД.

Заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, от която дата се счита заведена исковата молба по фикцията на чл. 422, ал. 1 от ГПК, е постъпило в съда на 17.06.2020 г. Падежът на задължението за заплащане на месечната вноска за покриване на разходите за поддържане и управление на общите части на етажната собственост е посочен в решението на ОС – до четиринадесето число на текущия месец. Следователно до предявяване на иска тригодишния давностен срок е изтекъл за месеците февруари, март, април, май, юни и юли 2017 г. Съгласно приетата съдебно-счетоводна експертиза, задължението за тези месеци е в размер на 145,50 лв. В частта, в която е признато за установено дължимостта на вземането за заплащане на месечни вноски за периода от м. февруари 2017 г. до месец юли 2017 г. решението следва да се отмени, като се отхвърли претенцията за 145,50 лева, като погасена по давност.

Обжалва се от страна на въззиваемия, чрез адв. З., определение от 15.10.2021 г. постановено по гр.дело № 13108 по описа на РС Пловдив за 2020 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като му се присъдят разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, с оглед представена фактура по делото, за доказване на реално извършено плащане на адвокатско възнаграждение. Съдът намира частната жалба за неоснователна. Съгласно дадените задължителни за съдилищата указания в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012г. от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, за да бъдат присъдени разноски на страната тя следва да е доказала действителното извършване на разходите по делото. Фактурирането не е равнозначно на заплащане на уговореното възнаграждение, както и посочването във фактурата на начин на плащане на задължението в брой не означава, че сумата е заплатена реално. С оглед това и в изпълнение на дадените задължителни указания по тълкуване на закона, следва да бъдат представени доказателства за реалното заплащане на фактурираните разноски. Представената фактурата отразява факта, че етажната собственост дължи на адвоката възнаграждение в посочения размер, както и че уговореното плащане е в брой. Когато плащането се извършва в брой, следва да бъдат представени доказателства за заплатеното по фактурата, каквито по делото не са

представени. Ето защо настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че искането за присъждане на адвокатско възнаграждение, както в заповедното, така и в исковото производство е неоснователно поради липса на доказателства за заплащането му.

При този изход на спора следва да се отмени частично и постановеното решение в частта за разноските, които да се определят съответно на уважената част от иска. Така присъдените в първоинстанционното и заповедното производство разноски в размер на 25 лв. за заповедното производство в размер на 175 лв. за исковото производство следва да се намалят съответно на 21,30 лв. и 149,40 лв.

Във въззивното производство на страните се дължат разноски с оглед изхода на спора, като на жалбоподателя следва да се присъдят такива, съответно на уважената част от жалбата. Доказателства за сторени по делото разноски има единствено за заплатена държавна такса в размер на 25 лв. във въззивното производство. Няма представен договор за правна защита и съдействие, в който да е уговорено безплатно осъществяване на процесуално представителство по делото и поради какви от възможните по смисъла на чл. 38 от ЗА причини е уговорено това, за да бъде присъдено адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя, както е поискано от него в съдебно заседание. Поради това и поради липса на доказателства за реално заплатен адвокатски хонорар, следва да бъдат присъдени разноски по съразмерност за въззивната инстанция в размер на 3,70 лв.

В настоящото производство се дължат и разноски и на въззиваемия, съответно на отхвърлената част от въззивната жалба. По делото е представена фактура за заплатен адвокатски хонорар, в която е посочено изрично заплащането в брой на уговореното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв, поради което такова по съразмерност се дължи в размер на 256 лв. и следва да бъде присъдено.

Поради изложеното решението на районния съд следва частично да бъде отменено, в частта, в която е уважен искът по отношение на вземанията, погасени по давност, а в останалата част решението като правилно следва да бъде потвърдено. Решението на въззивния съд не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 280 ал. 3 от ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261816 от 24.06.2021 г. постановено по гр.д. № 13108/2020 г. по описа на РС Пловдив, V гр. състав, в частта, с която се ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. *** дължи на Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, за разликата над 842,20 лв. до уважения размер от 986,70 лв., която възлиза в размер на сумата от 145,50 лв. (сто четиридесет и пет лева и петдесет стотинки), представляваща сборът от месечни вноски по чл. 51, ал. 1 ЗУЕС за поддържане

на общите части на сградата и заплащане на консумативни разноски за апартамент 79 за периода от м.02.2017 г. до м. 07.2017 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 17.06.2020 г. до окончателното погасяване, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 6838/2020 г. по описа на ПРС, както и в частта, в която е ОСЪДЕНА Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. *** да заплати на Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. *** сумата над 21,30 лв. (двадесет и един лева и тридесет стотинки) до уважения размер от 25 лв.- разноски по ч.гр.д. №6838/2020 г. по описа на ПРС, както и за сумата над 149,40 лв. (сто четиридесет и девет лева и четиридесет стотинки) до уважения размер за сумата от 175 лв.- разноски по гр.д. № 13108/2020 г. по описа на ПРС, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, иск за признаване за установено, че Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. ***, дължи сумата от 145,50 лв. (сто четиридесет и пет лева и петдесет стотинки) представляваща сборът от месечни вноски по чл. 51, ал. 1 ЗУЕС за поддържане на общите части на сградата и заплащане на консумативни разноски за апартамент 79 за периода от м.02.2017 г. до м. 07.2017 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 17.06.2020 г. до окончателното погасяване, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 6838/2020 г. по описа на ПРС.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261816 от 24.06.2021 г. постановено по гр.д. № 13108/2020 г. по описа на РС Пловдив, V гр. състав, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, да заплати на Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. ***, сумата от 3,70 лв. (три лева и седемдесет стотинки) направени разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Р. М. М., ЕГН *****, гр. П., бул. ***, да заплати на Етажна собственост на сграда, находяща се в гр. П., бул. ***, сумата от 256 лв. (двеста петдесет и шест лева) направени разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____